

[Peter Duetoft]

essant at gribe ind, hvis der er ved at udvikle sig en konflikt – og den er selvfølgelig tænkt – mellem Indien og Pakistan, der kan ende i et atombrag. Så kan det da godt være, at verdenssamfundet siger: Vi må holde den konflikt på et lavt niveau og gribe ind, inden det hele eksploderer, og dér kan det da bestemt være i dansk interesse at være med i løsning af en sådan konflikt, fordi et atombrag mellem Indien og Pakistan vil ødelægge alt miljø over hele Jorden. Det er ikke så let at trække disse grænser nu om dage.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg synes, det var meget sigende, at CD's ordfører netop trak eksemplet i Bosnien frem som eksempel på et område, hvor det internationale samfund har en forpligtelse til at gå ind og hjælpe. Forskellen er jo, at det, der sker i Bosnien, er en fredsbevarende aktion; det er da det, vi får at vide hele tiden. Den helt afgørende ændring, man vil lave, er, at man nu vil lave fredsskabende aktioner. For mig at se er forskellen, at man skal ud og slås for de værdier, direkte slå andre folk ihjel for de værdier, vi har, frem for at man går ud og forsøger at bevare noget, der er stablet på benene, eller at sikre nogle fredelige områder.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Den sidste korte bemærkning var desværre ukorrekt. Det er faktisk en fredsskabende indsats, vi skal udøve dernede. Men jeg bruger Bosnien, fordi den konflikt er aktuel.

Det, jeg reagerer på, er selvfølgelig, at nogle forestiller sig, at England, Frankrig, Rusland, Kina og USA skulle blive enige om at føre det, der i gamle dage hed en imperialistisk politik, over for nogen som helst. Naturligvis kan de da ikke det, så må man kalde mig Mads. Det, de kan blive enige om, er det, der kan kaldes politiaktionerne: Når nogle er ved at gå grasset og overtræder FN's eget charter, så kan de blive enige; men jeg er ret sikker på, at det vil være vanskeligt at få de fem permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd til at blive enige om at rotte sig sammen mod en sjette et eller andet sted; dertil er de dog for forskellige.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at vi i Det Radikale Venstre er godt tilfreds med de tre forslag, der foreligger her, ikke blot fordi vi føler, at de er i god overensstemmelse med radikal politik og de er i god overensstemmelse med de forlig, der er indgået, ikke mindst det seneste forsvarsforlig, men også fordi de er i god overensstemmelse med, hvad tiden kræver af Danmark. Og det sidste synes jeg er nok så vigtigt.

Det er oplagt, at grundlaget for dansk sikkerhedspolitik har ændret sig afgørende, og at et forsvar, der hovedsagelig eller overvejende bygger på et forsvar af danske grænser, er meningsløst. Det er ikke tilstrækkeligt til at løfte den opgave, som Danmark har internationalt. Der er ingen i dette Folketing, der drømmer om, tror jeg, at sætte spørgsmålstegn ved, at vi skal forsvare vores suverænitet, men det, som tiden er blevet moden til, er, at det internationale samfund i fællesskab kan prøve på at løse konflikter internationalt.

Ikke mindst udviklingen efter den kolde krigs ophør og Warszawapagtens opløsning har givet nogle helt nye muligheder inden for FN-systemet, inden for CSCE, og dermed lagt op til, at det, som var tanken og ånden, da man oprettede FN i slutningen af Anden Verdenskrig, nu er noget, som vi alle sammen i hvert fald bør arbejde for og håbe på at vi kan realisere i større omfang, end det i mange årtier var muligt. Det er en væsentlig og afgørende del af Det Radikale Venstres sikkerhedspolitik, og derfor står vi også helhjertet bag en indsats, som kræver et dansk medansvar.

Jeg synes, det er nødvendigt samtidig at gøre sig klart, at der er et budskab og en pædagogisk indsats, som vi her i Folketinget i høj grad må påtage os i forhold til vores vælgere, til den danske befolkning, for det er ikke nemt uden videre at acceptere, at den hverdag, der ligger uden for vores grænser, er så væsentlig, at vi alle sammen må tage et medansvar, også i det omfang, hvor det kræver virkelige afsavn, ikke bare økonomiske, men også menneskelige. Jeg tror, det vil tage noget tid, før vi når så langt, at alle erkender det, men jeg tror på den anden side, at ændringen i verden omkring os, hvor vi dagligt ser, hvordan internationale begivenheder influerer direkte på, hvad der sker i Danmark, vil gøre det naturligt i løbet af kortere tid også at se dette som en dansk opgave.